

ΟΙ ΠΡΟΑΙΣΘΑΝΤΙΚΟΙ...

(LES FLAIREURS)

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ,
ΧΑΡΙΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΦΙΛΟ ΜΟΥ
ΣΤΕΦΑΝΟ ΠΑΡΓΑ.

Π. Σ.

ΤΟΥ MAURICE MÆTERLINCK.

Ὁρχήστρα : Νεκρικό ἐμβατήριον. Κρούσιμο πενθιμοσκεπασμένων ταμπούρων. Ἀτόμακρα βαράει μιὰ κυνηγετικὴ σάλπιγγα. Κρούσιμο ταμπούρων. Μικρὸ μοτίβο ὀργανικῆς ψαλμοειδίας. Χτυπήματα πολλὰ, ὄχι δυνατά. Αὐλαία.

Ἡ σκηνὴ παριστάνει μιὰ κάμαρη καλύβας φτωχικῆς. Δεξιὰ, ἀκουμπιμένο στὸν τοῖχο, μεγάλο κρεβάτι μὲ θόλο ἡμικυκλικὸ καὶ κουρτίνες ἀπὸ μαῦρον πανί. Στὴ μέσῃ τοῦ τοίχου — στὸ φόντο — πόρτα ἀριστερά, παράθυρον μὲ κατεβασμένο τὸ στόριον. Πλάϊ στὸ κρεβάτι κονσόλα μ' ἓνα σταυρὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ κίτρινα κερὰ ἀναμένα.

Νύχτα κακοκαιρίας. Ἡ βροχὴ δέρνει τὰ τῆξια. Μακρὰ ἀκούεται ὁ ἀέρας ποὺ φυσάει μέσα στὰ δέντρα. Κάποιοι σκύλλοι ἀλυχτᾷ. Στὸ ἄνοιγμα τῆς αὐλαίας ἡ σκηνὴ φαίνεται ἄδεια· δὲν τὴν φωτίζουν παρὰ οἱ τρέμουλες λάμπειες τῶν δυὸ κεριῶν. Καινούργια χτυπήματα ἀκούονται στὴν πόρτα. Μιὰ νέα ξεπετιέται ἀτότομα ἀπὸ τὸ κρεβάτι μὲ κινήσεις τρόμου. Εἶνε μισόγυμνη, μὲ τὸ πουκάμισο καὶ ξέτρεκα ξανθὰ μαλλιά.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Η ΚΟΡΗ. Ποιὸς εἶνε ;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. (ἀπ' ὄξω). — Ἐγώ.

Η ΚΟΡΗ. Ποιὸς, ἔσεῖς ;

Η ΦΩΝΗ. Ἐγώ !

Η ΚΟΡΗ. Δὲν εἶνε ὄνομα αὐτό· ποιὸς εἶστε ;

Η ΦΩΝΗ. Ἄ ! μὰ... Εἶμ' ὁ ἄνθρωπος ποὺ ξερετε καλῶς.

Η ΚΟΡΗ. Δὲν περιμένω κανένα.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. (ἀπὸ τὸ κρεβάτι). — Κόρη μου· τί κρότος εἶνε αὐτός ;

Η ΚΟΡΗ. Μητερίτσα, εἶν' ὁ ἀέρας. — Ἐρχόσαστε γιὰ μένα ;

Η ΦΩΝΗ. Ὁχι βέβαια, μικρούλα μου· ὄχι βέβαια !

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ἄ ! Ἀλήθεια... καὶ ἀκούω.

Η ΚΟΡΗ. Δὲ θ' ἀνοίξω ἂν δὲν μοῦ πεῖτε τὸνομά σας.

Η ΦΩΝΗ. Μὰ... μὰ... δὲν εἶνε γιὰ νὰ τὸ παινευτῶ. Εἶμ' ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ νερό.

Η ΚΟΡΗ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ νερό ;

Η ΦΩΝΗ. Ναὶ λοιπόν. Ὅριστε !

(Θόρυβος νεροῦ ποὺ στάζει)

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου, ἀκούω νὰ στάζουνε νερά. Ἀκούω κάτιτις ποὺ τρέχει.

Η ΚΟΡΗ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ νερό ;

Η ΦΩΝΗ. Μίλιστα· καὶ μὲ τὸ σφουγγάρι.

Η ΚΟΡΗ. Μὲ τὸ σφουγγάρι ; ... τί νὰν τὰ κάνω ὅλα αὐτά ;

Η ΦΩΝΗ. Μὲ συμπαθᾶς, μικρούλα μου... νὰ μὲ συμπαθᾶς... χρειάζονται γιὰ τὸ πλύσιμο.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ποιὸς εἶνε, κόρη μου ;

Η ΚΟΡΗ. Μητέρα... εἶνε... ἓνας φτωχὸς... ἓνας φτωχὸς ποὺ ζητᾷ νὰ τὸν ἐλεήσουν.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ἄ ! δόστου κάτι. Τὸν κακομοιρῇ ! Ἄς ἔμπει λίγο νὰ ξεκουραστεῖ... μὲ τέτοιον καιρό... Ἄ ! Θεέ μου !

(χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. Ὅχι ! — Μητέρα φοβοῦμαι... Μπορεῖ νῶρτει κανένας.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Αὐτὰ ποὺ λὲς... εἶνε λόγια σκληρά... Δὲν κάνει. Πρέπει νὰ τοῦ ἀνοίξεις. Δόστου ψωμί.

(χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. Ὅχι ! — Φοβοῦμαι ὅσους ἔρχονται τὴ νύχτα, μητέρα· ἂν ἦτανε κανένας κλέφτης ;

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου, πρέπει ν' ἀνοίξεις· ἀκούς, πρέπει ν' ἀνοίξεις. Ποιὸς εἶνε ; (χαμογελάει) Ἄ ! ἡ μητέρα σου ξέρει καλὰ ποιὸς εἶνε, κόρη μου !... Ξέρει τὸ χτύπημα αὐτό...

(χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. (καταφοβισμένη). Ξέρεις ποιὸς εἶνε ;

Η ΜΗΤΕΡΑ. Τί ; Δὲν εἶνε ὁ Χριστός, ὁ καλὸς μας κύριος ; Τὴ νύχτα βγαίνει στὸ κυνήγι. Καὶ τώρα εἶνε πεινασμένος καὶ διψᾷ... Εἶνε κουρασμένος... Ἀνοιξέ του, κόρη μου, γλήγωρα ἀνοιξέ του. Ἀκούω τὸ σαματὶ ποὺ κάνουνε τὰ μαύρα ἀλογά του.

(ὅαν νὰ περνοῦν ἄλογα πέρα)

Η ΚΟΡΗ. Τί κρότος εἶνε τοῦτος ; Δὲν εἶστε μόνος σας ;

Η ΦΩΝΗ. Βέβαια κ' εἶμαι μόνος ! ποὺ τὸν ἀκούς ἐσὺ τὸν κρότο ; ...

Ἄ ! ναί... ἴσως ἐκεῖ πέρα... μακριά... θᾶνε αὐτοὶ ποὺ ἔρχονται ! Μὰ ἀνοίξε λοιπόν.

(χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. Φευγάτε.

Η ΦΩΝΗ. Ὡστε... δὲ θέλεις νὰ μοῦ ἀνοίξεις ;

Η ΚΟΡΗ. Δὲ θ' ἀνοίξω ποτέ...

Η ΦΩΝΗ. Καλά· θὰ περιμένω.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου, ὁ καθένας μας λέει : "αὔριο, αὔριο· ναί, ἀλλὰ ὁ ἄλλος, ὁ ἄλλος ποὺ εἶνε αὐτοῦ ; Θὰ ὑπομονέψει ; Ὅτι ὁ ἓνας δὲν ξέρει, ὁ ἄλλος τὸ γνωρίζει· ὅτι ὁ ἓνας δὲ βλέπει, ὁ ἄλλος τὸ θωρεῖ κ' εἶνε μεγάλο κοῖμα... κ' εἶνε τρέλλα... Ἐφυγε λοιπόν, κόρη μου, καὶ δὲν τὸν ἀκούω ;

Η ΚΟΡΗ. (κοιτάζοντας τὴν πόρτα). Ναί, μητέρα... ναί... ναί... ἔφυγε...

Η ΜΗΤΕΡΑ. "Ας πάει στο καλό, στην εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας!... Τί κακὸ ποὺ κάνει ὅξω... "Ελα, κόρη μου, νὰ παρακαλέσουμε γιὰ δαῦτον, γιὰ τὸ φτωχὸ ποὺ μέσ' στὴ νύχτα τριγυρνᾷ... "Ας ποῦμε τὸ Πάτερ ἡμῶν καὶ τὶς τρεῖς προσευχές: τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς ἀγάπης... Στρέψε κομμᾶτι τὸ σταυρὸ ἀπὸ τὸ μέρος μου, ναί... ναί...

"Ακούονται οἱ δυὸ γυναῖκες ποὺ μουρμουρίζουν προσευχές — ἡ γρηὰ βαστάει στὸ χέρι τῆς ἐκκλησιαστικὸ κομπολόϊ (chapelet).— Ἡ βροχὴ δέρνει τὰ τζάμια.

Δέκα ὥρες ἀργοσημαίνουν.

"Ενας σκύλλος ἀκούεται ν' ἀλυχταίει... Ἡ κόρη φουσᾷ τὰ κεριά. Ἡ σκηνὴ σκοτινιάζει ὀλότελα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

(Ἀπόμακρα βαράει μιὰ κυνηγετικὴ σάλπιγγα. Κρούσιμο ταμπούρων. Ἐκκλησιαστικὰ ὄργανα. Χτυπήματα πολλά. Τὰ κεριά εἶνε καὶ πάλι ἀναμμένα. Ἡ κόρη ἔχει μείνει ὀρθὴ πλάϊ στὸ κρεββάτι, ἀκίνητη, σὲ στάση ἀγρύπνιας, μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο κατὰ τὴν πόρτα.)

(Χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. (τρέχει κοντὰ στὴν πόρτα). "Α! πάψτε... πάψτε λοιπόν! Ἡ μητέρα τώρα κοιμάται.

(Χτυπήματα)

Η ΦΩΝΗ. (ἀπ' ὅξω) Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει!

Η ΚΟΡΗ. Εἴπατε ποὺ θὰ περιμένετε.

Η ΦΩΝΗ. (μὲ δυνατὰ γέλοια). — "Εγὼ!... Τώρα μόλις ἔφταξα.

Η ΚΟΡΗ. Πῶς!... Δὲν εἴστε ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχεν ἔρτει πρωτῆτερα!

Η ΦΩΝΗ. "Οχι βέβαια.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου... ἀκούω κρότο.

Η ΚΟΡΗ. (στὴν πόρτα). Δὲν εἶνε ἀλήθεια!

Η ΦΩΝΗ. Τί ἔκανε λέει;

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου, ἀκούω κάτι ποὺ κουνᾷ...

Η ΚΟΡΗ. Ποιὸς εἴστε λοιπόν;

Η ΦΩΝΗ. Μά...

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ναί... κάτι τρέχει... ναί.

Η ΚΟΡΗ. Δὲν περιμένω κανένα.

Η ΜΗΤΕΡΑ. (ἀφ' ἡμετέρης) Ναί... ναί... εἶνε κάτι ποὺ σούρνεται ἔτσι δὰ... κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα... εἶμαι σίγουρη ποὺ κάτι σούρνεται.

Τί εἶνε λοιπόν, κόρη μου;

Η ΚΟΡΗ. Μητέρα, εἶνε ἓνα νυχτοπούλι. — Μὰ ποιὸς εἴστε ἐπὶ τέλους;

Η ΦΩΝΗ. Μὰ... ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χασέ.

Η ΚΟΡΗ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ χασέ;

Η ΦΩΝΗ. Ναί.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Μὰ ὄχι, κόρη μου, μὰ ὄχι... ἀκούω κάποιον ποὺ μιᾷ...

Ποιὸς εἶνε ἐκεῖ; δὲν εἶνε ἡ φωνὴ σου αὐτὴ... κάποιος εἶνε ἀπ' ὅξω! Ποιὸς εἶνε, παιδί μου;

Η ΚΟΡΗ. Μητέρα, δὲν εἶνε τίποτα σοῦ λέω... Κανένας δὲν εἶνε ἐδῶ...

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ναί... ναί... εἶνε κάποιος.

(Χτυπήματα)

Ἀκοῦς ! Χτυποῦν ! Ποιὸς εἶνε... Ρώτησε νὰ δεῖς ποιὸς εἶνε.

Η ΚΟΡΗ. Μητέρα... εἶνε ἓνας ἄνθρωπος ποῦχει χάσει τὸ δρόμο καὶ
ρωτᾷ πὺν βρίσκεται.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ἄ ! τὸ δυστυχισμένο ! Κ' εἶνε ἔτσι ἄγρια ἡ νύχτα ἃ !
Θεὲ μου ! ἄνοιξε γλήγωρα, κόρη μου, τὴν πόρτα νὰ μπεῖ ὁ
φτωχὸς νὰ ξαποσταίνει καὶ νὰ τσιμπήσει κάτι τί... Ἄ ! Θεὲ
μου !... Ἀκου.

(Χτυπήματα)

Ἄ ! κόρη μου, πρέπει νὰ τοῦ ἀνοίξεις... Θὰ κάνεις ἓνα με-
γάλο ψυχικό...

Η ΚΟΡΗ. Μητέρα, φοβοῦμαι... Εἶνε ὁ δεύτερος ποῦχει ἔρτει... δὲν
ξέρουμε ποιὸς μπορεῖ νὰ μπεῖ...

Η ΜΗΤΕΡΑ. Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου... Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι ὅταν
κάνεις τὸ καλὸ.

(Χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. (πρὸς τὴν πόρτα). — Ὁχι !

Η ΜΗΤΕΡΑ. Δὲν ἀκοῦς ἄλλα ;

Η ΚΟΡΗ. Τί κρότος εἶν' αὐτός ;

Η ΦΩΝΗ. Δὲν εἶνε κανένας... Ἄ ! ἐκεῖ κάτω... Δὲν ξέρω, ἐγὼ... θᾶνε
αὐτοὶ πὺν ἔρχονται.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου... ἀκου... κάτι σὰ νὰ γγίξει τὰ ντουβάρια...

Η ΚΟΡΗ. (γλήγωρα). Εἶν' ἡ βροχὴ πὺν δέρνει τὴν πόρτα, μητέρα.

(Χτυπήματα)

Ὁχι !

Η ΜΗΤΕΡΑ. Μὰ ὄχι !... Δὲν εἶνε κουφὴ ἡ μητέρα σου' θᾶκουε κι'
αὐτὰ τὰ χορτάρια νὰ σειοῦνται... κάτι σὰ νὰ σούρνεται σοῦ
λέω... ξέρω καλὰ ἐγὼ ! Εἶνε ἡ ὁμορφὴ Κερὰ τοῦ Πύργου πὺν
εἶνε ἀπ' ὅσων... ἡ ὁμορφὴ Κερὰ καβὰλα στ' ἀλογότης !... Ἦρτε...
δὲ μᾶς τὸ εἶγε τάξει ;...Ναί, ναί, κόρη μου... δὲν εἶνε ἄλλη...
εἶνε Αὐτὴ... ἀνοίξέ της γλήγωρα τὴν πόρτα.

(Χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. (πρὸς τὴν πόρτα). — Ὁχι !

(σιμῶνει τὴ μητέρα της καὶ τῆς πιάνει τὰ χέρια)

Ἄ ! μητέρα... φοβοῦμαι ἐκείνους ποῦρχονται τὴ νύχτα.

Η ΜΗΤΕΡΑ. (ἀφοῦ σιωπῇσει, κοιτάζοντάς τὴν στὰ μάτια). Γιατί, κόρη
μου ; Ὁ Χριστὸς εἶνε μαζί μας.

Η ΚΟΡΗ. Ἄ ! μητέρα... τί ἔχεις καὶ τρέμεις ἔτσι ;

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ἀπ' τὴ χαρὰ μου, κόρη μου... ἀφοῦ Αὐτὴ εἶνε ἐδῶ...

(Χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. Δὲ θ' ἀνοίξω.

Η ΦΩΝΗ. Ἄ ! πὺν νὰ πάρει ἡ ὁργή !

Η ΜΗΤΕΡΑ. Αὐτὴ πὺν ἦρτε... καλῶς νὰ ὀρίσει.

Η ΚΟΡΗ. Μητέρα' μὴν τρέμεις ἔτσι.

Η ΜΗΤΕΡΑ. (μὲ συγκομμένη φωνή)... Ἄ κάνεις ἄσκημα... ὦ ! ὦ ! ὦ !
πολὺ ἄσκημα !... Δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία... ὦ ! ὦ ! σοῦ λέω πὺν
πρέπει... ν' ἀνοίξεις ! ὦ ! πρέπει ν' ἀνοίξεις !...

(Χτυπήματα)

Η ΦΩΝΗ. Λοιπόν, σὰ νὰ λέμε, δὲ θὲς ν' ἀνοίξεις ;

Η ΚΟΡΗ. Ὁχι !... Φεύγα ! — Ὡ ! τί ἔχεις λοιπόν μητέρα, κ' εἶνε τόσο κρύα τὰ χέρια σου ;

Η ΦΩΝΗ. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ περιμένω !

Η ΚΟΡΗ. Δὲ θ' ἀνοίξω ποτές !

Η ΦΩΝΗ. Θὰ δοῦμε !

Η ΚΟΡΗ. Ὡ μητέρα... ἐσύ..

Η ΜΗΤΕΡΑ. (μὲ κόπο καὶ βήχα). Κόρη μου... εἶδα ἓνα ὥραϊο ὄνειρο· ὦ ! ἀρνήλωσε λίγο τὸ προσκέφαλό μου... ναί ! ἓνα ὥραϊο ὄνειρο !... Εἵμουνα στὸν παράδεισο (βήχει) κι' ὁ κῆπος... (βήχει)... ὅλοι οἱ ἄγγελοι (δείχνοντας μὲ τὰ χέρια της)... χόρευαν !... (μουρμουριστά) ἐγὼ... μαζί μὲ τὴν Παναγιά... (κάνοντας πάντα τὶς κινήσεις πρὶν μιλήσει)... χορεύαμε... στὴ μέση (βήχας) μιὰ γιορτή, μιὰ ὁμορφη γιορτή, ὦ ! ὦ ! ὦ ! (κάνει μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ κουνηθεῖ).

Η ΚΟΡΗ. (σταματώντας τὴν καὶ σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου της). Ὡ ! μητέρα !... μητέρα !...

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ἀνάμεσα στὰ λούλουδα τοῦ Παράδεισου... (βήχει) — (ῥεστερα ἀπὸ μιὰ σιωπὴ κι' ἀλλάζοντας σκέψεις)...

Μήπως ἔφυγε ; Δὲν τὴν ἀκούω πιά...

Η ΚΟΡΗ. (κοιτάζοντας πρὸς τὴν πόρτα)...

Ναί, μητέρα, ναί... ἔφυγε...

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ἀς πάει στὴν εἰκὴ τοῦ Θεοῦ...

Η ΚΟΡΗ. Θὰ παρακαλέσω γι' αὐτόνε τὸ Θεό...

Η ΜΗΤΕΡΑ. (ξαναπέφτει κι' ἀργά-ἀργά λέει :)

Ναί... πρέπει νὰ παρακαλέσεις γιὰ Κεῖνη... πρέπει νὰ παρακαλέσεις γιὰ Κεῖνη (μεγάλῃ εἰσπνοῇ) τὴν Παναγία παρθένα στὸ σπίτι της... (βήχας). Ἀς ποῦμε τὸ Πάτερ Ἡμῶν καὶ τὶς τρεῖς γνωστές μας προσευχές... Φέρε λίγο πιὸ κοντά μου τὸ σταυρό, γιατί δὲν τὸν καλοβλέπω... ναί... ἔτσι... ναί.

(Τὶς ἀκούει κανεὶς καὶ τὶς δυὸ νὰ σιγανοπροσεύχονται. Πάλι ὁ θόρυβος τοῦ κομπολογίου καὶ τοῦ βήχα. Κι' ὁ σματάς τῆς βροχῆς πὺ δέρνει τὰ τζάμια).

Ἐντεκα ὄρες ἀργοσημαίνουν.

Ἐνας σκύλλος ἀκούεται ν' ἀλυχτιάει... Ἡ κόρη φρυάει τὰ κεριά ποὺ σβύνουν. Ἡ σκηνὴ σκοτινειάζει ὁλότελα.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Κρούσιμο ταμπούρλων. Ἀπόμακρα βαράει ἡ κυνηγετικὴ σάλπιγγα. Μοτίβο ὀργανικῆς ψαλμοδιᾶς. Χτυπήματα, τῶνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, στὴν πόρτα. Σκοτάδι ἀπόλυτο.

Η ΚΟΡΗ. Ἀ ! Θεέ μου ! ἄ ! Θεέ μου ! σωπάστε λοιπόν. Τί κακὸς ποὺ εἶστε... θὰ κάνετε τὴ μητέρα μου νὰ πεθάνει !

(Χτυπήματα)

ΜΙΑ ΦΩΝΗ. (ἀπ' ὄξω).

Ἐδῶ εἶμαι !

Η ΚΟΡΗ. Μὰ σᾶς παρακαλῶ... πάψτε... μὴ μιλάτε πιά... γιὰ τὸ Θεό !
Η ΦΩΝΗ. Δὲν ξέρω... Νάμει !

(Χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. Μὰ τί θέλετε λοιπόν ;

Η ΦΩΝΗ. Νάμπω δῶ μέσα.

(Χτυπήματα)

Η ΚΟΡΗ. Μοῦχате τάξει πὼς θὰ περιμένατε ἴσαμε τὸ πρωί.

Η ΦΩΝΗ. (γελώντας δυνατά). "Α ! μὰ αὐτὸ εἶνε πολὺ νόστιμο !... Γιὰ γέλοια !... Ἐγὼ τώρα δά ἦρτα !... Ψέμματα, συντροφίαι ;

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου, ἀναψε τὸ κερί.

(Φῶς)

Η ΚΟΡΗ. Δὲ λὲς τὴν ἀλήθεια !

Η ΦΩΝΗ. "Α ! πού νὰ πάρει ἡ κατάρρα !... Βρέθηκε κάποιος ἐδῶ μέσα πού θέλει νὰ μὲ κοροϊδέψει !

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου, ἀναψε καὶ τ' ἄλλο τὸ κερί... γιατί ἡ Κερά εἶνε ἐδῶ.

(Φῶς)

Η ΦΩΝΗ. Μὰ τί σκοπεύεις νὰ μ' ἀφήσεις νὰ ξεπαριάσω ὅζω ;

Η ΚΟΡΗ. Τὸ ἴδιο μοῦ κάνει...

Η ΦΩΝΗ. Καλὰ... καλὰ... καθεὶς μὲ τὴ σειρά του... Ἐπειτα δὲν ἦρτα ἐδῶ γιὰ σένα !

Η ΜΗΤΕΡΑ. (κοιτάζοντας λυπημένη τὴν κάμαρα). Τὸ σπίτι μου δὲν εἶνε ἄξιο νὰ τὴ δεχτεῖ.

Η ΦΩΝΗ. "Α ! μὰ... θὰ μ' ἀνοίξεις ἢ θὰ σπάσω τὴν πόρτα ;

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου... σήκωσε τὴν κουρτίνα... κι' ἄσε τὸν ἥλιο νάμπει μέσα... ἔτσι νὰ ὁμορφάνει λίγο τὸ σπίτι... (ἀπλώνει τὰ μπράτσα σὲ μιὰν ἀχτινόβολος χαρᾶς κίνηση). "Ολα γιορτάζουν ἐδῶ μέσα... γιατί θ' ἄρτει Ἐκεῖνη.

Η ΚΟΡΗ. Ναί, μητέρα.

Σηκώνει τὸ στόριο. Τὸ παράθυρο φωτίζεται καὶ οἱ σκιὲς τῆς νεκροφόρας προβάλλουν στὸν τοῖχο ἀπάνω.

Η ΜΗΤΕΡΑ. Τί σκιὲς εἶνε τοῦτες ;

Η ΚΟΡΗ. "Α !

(ἀφίνει γλήγορα-γλήγορα νὰ ξαναπέσει ἡ κουρτίνα).

Η ΜΗΤΕΡΑ. Κόρη μου, πάρε τὸν ἁγιασμό.

Η ΚΟΡΗ. (πέρνει τὴν ἁγιαστοῦρα καὶ τὰ βάγια). Πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας :
"Οχι ! Ποιὸς εἰστε ;

Η ΦΩΝΗ. Μὰ πού νὰ πάρει ἡ ὁργή !... Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος μὲ... τὸ πρᾶγμα...

Η ΚΟΡΗ. (ραντίζοντας δεξιὰ, ἀριστερά, ἐμπρὸς καὶ πᾶν στὴν πόρτα. Σὲ κάθε τῆς βῆμα ἓνας κουφὸς κρότος. Ἡ μητέρα σταυροκοπιέται... Σιωπή).
Τί πρᾶγμα ;

Η ΦΩΝΗ. Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ νεκροσέντουκο... Νά !

Η ΚΟΡΗ. (μὲ μιὰ βραχνή φωνή).

"Α ! ὁ ἄνθρωπος μὲ...

Η ΦΩΝΗ. Ναί... ναί... Μπὰς καὶ δὲ μὲ καρτερούσατε ;

Η ΜΗΤΕΡΑ. (μὲ πνιγμένη φωνή). Ἀνοίξε τὴν πόρτα, κόρη μου...
Μπορεῖ νὰ μπεῖ.

Η ΚΟΡΗ. Μητέρα... δὲν εἶνε ἡ Κυρία... εἶνε... κάποιος πὺν τὸν κυνηγοῦν... καὶ ζητάει... ἄσυλο !...

Η ΜΗΤΕΡΑ. (μουγγρίζοντας)...

"Ανοίξέ της γλήγωρα, παιδί μου ! "Ω ! ὦ ! ἀνοίξέ της γλήγωρα-γλήγωρα !... "Ω ! "Ω ! Καλῶς νάρετεῖ... "Ω ! νερό... δώσέ μου νερό !...

Η ΦΩΝΗ. Πὺν νὰ μὴν πῶ !... Τὶ βαρὺ ποῦνε !

(Χτυπήματα)

Η ΜΗΤΕΡΑ. Πνίγομαι, κόρη μου... πὺν εἶνε ὁ σταυρὸς... δὲν τότε βλέπω πιά, ναί, ναί, πρέπει νὰ τῆς ἀνοίξεις.

Η ΦΩΝΗ. Θὰ καταντήσῃ σάπιο ἀπ' τὸ νερό...

(Χτυπήματα)

Η ΜΗΤΕΡΑ. Στρώσε τὸ τραπέζι... βάλε τὸμορφο τραπεζομάντιλο. (χτυπώντας τὸ στήθος της)... Εἶνε ἐδῶ... νὰ... ἐδῶ ! (μὲ φωνὴ βραχνή)... Χώ... ἄντε νὰ κόψεις λίγα λούλουδα, ναί... Εἶνε ἐδῶ Αὐτή... "Ανοίξέ της λοιπόν...

(Δυνατὰ χτυπήματα)

Η ΦΩΝΗ. Θὰ μὲ κίνεις νὰ σπάσω τὴν πόρτα !

Η ΜΗΤΕΡΑ. Ναί... τὴ βλέπω, τὴν ἀναγνωρίζω... ὦ ! ἡ ὁμορφὴ Κυρία.

(Νέα χτυπήματα)

Η ΦΩΝΗ. Αἱ λοιπόν, ἔσεῖς ;

(Φωνὴ ἀπ' ὄξω).

Η ΜΗΤΕΡΑ. (μὲ μουγγρητά).

"Η ὁμορφὴ Κερά... γιὰ τὰ μάτια μου, βλέπεις οἱ πόρτες τώρα... δὲν ὑπάρχουνε πιά ! ἀνοίξε...

(Χτυπήματα. Ἀκούεται ἡ πόρτα πὺν τρίζει).

Ναί... ἔχει κάτι τὶς ἐκεῖ... κάτι τὶς στὸν ὦμό της ἀπάνω. (σταυροκοπιέται).

Η ΚΟΡΗ. "Ω ! μητέρα !

Η ΦΩΝΗ. Ἀφοῦ τὸ θέλησες, νά !

(Χτυπήματα στὴν πόρτα πὺν τρίζει).

Η ΚΟΡΗ. Φευγάτε !... ὅποιος κι' ἂν εἴστε σᾶς λέω νὰ φύγετε... σᾶς διώχνω... Φευγάτε δὲ θὰ σᾶς ἀνοίξω ποτὲ... ποτὲ... ποτέ !...

"Ερχόσαστε γιὰ νὰ σκοτώσετε τὴ μητέρα μου, ἔσεῖς ; (τριξίές)...

Μᾶς φέρονετε, ἐδῶ μέσα, τὸ θάνατο, ἔσεῖς ; "Α ! Θεέ μου !

Μὰ τί σᾶς ἔκανα λοιπόν ; "Α ! Θεέ μου ! Θεέ μου !

(Χτυπήματα καὶ τριξίές. Πέφτει γονατιστὴ μπροστά στὴν πόρτα καὶ κλαίει).

Η ΜΗΤΕΡΑ. (κάνοντας μεγάλες προσπάθειες γιὰ ν' ἀνασηκωθεῖ).

"Ωραία Κυρία μου, περᾶστε... Κοντεύει νὰ ξημερώσῃ... κι' ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμη.

Η ΚΟΡΗ. (γονατιστὴ καὶ μὲ τὰ χέρια σηκωμένα).

"Ω ! "Ω ! φοβοῦμαι... πάψτε γιὰ τὸ Θεό ! Εἴμαστε φτωγὲς γυναῖκες... Δὲν ἔχουμε τίποτα. Ἡ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη.

Δὲν ἔρχεστε νὰ μᾶς πάρετε, δὲν εἶνε ; Δὲν εἴστε κακοὶ ἄνθρωποι ! Θὰ σᾶς ἀνοίξω... ἀλλὰ πεῖτέ μου, δὲν εἴστε ἄνθρωποι ἄκαρδοι, δὲν εἶνε ; Δὲ θὰ θέλατε νὰ κάνετε τὴ φτωχὴ μου

μητέρα νὰ πεθάνει !

(Οἱ χτυπησιές καὶ τὰ τριξίματα ξαναρχίζουν. Δυνατὸς κανυγὰς γίνεται

ἀπ' ὄξω. Ἡ γρηὰ γυναῖκα ἀρχίζει νὰ μουγγρίζει φριχτά. Ἡ κόρη γονατίζει μπρὸς στὸ κρεβάτι τῆς μητέρας τῆς):

Ἄ! μαμά... Ἠσύχασε... Τί κάνεις... Μὴν κάνεις ἔτσι... θὰ μὲ πεθάνεις... Εἶμαι κοντά σου, γονατιστή, κοίταξέ με, εἶμαι ἐγὼ τὸ μικρὸ ἀγγελοῦδι σου καὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς πιά;

Η ΜΗΤΕΡΑ. Εἶσαι τὸ ἀγγελοῦδι μου; ... ποιο ἀγγελοῦδι;

Η ΦΩΝΗ. Εἶνε ἡ ὦρα... Εἶνε ἡ ὦρα.

(Χτυπήματα καὶ τριξιὲς δυνατὲς)

Η ΚΟΡΗ. (δίχως ν' ἀνασηκωθεί ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ).

Καὶ δὲ θὰ μπεῖτε ἐδῶ μέσα οὔτε σεῖς, οὔτε οἱ ἄλλοι!

Η ΦΩΝΗ. Αὐτὸ θὰν τὸ δοῦμε!

(Χτυπήματα τῶνα πίσω ἀπ' τ' ἄλλο)

(Ἐνα κομμάτι ξύλο ἀπὸ τὴ μέσα μεριά τῆς πόρτας ἔχει σπάσει καὶ πέφτει στὴν κάμαρη. Ἀπὸ δῶ κι' ὀμπρὸς μεγάλως κανυᾶς γίνεται ἀπ' ὄξω).

Η ΚΟΡΗ. ὦ! μητέρα... πὼς τρέμεις... πόσο τὰ χέρια σου εἶνε παγωμένα... Μὴ φοβάσαι... κοίταξε... εἶμαι τὸ μικρὸ ἀγγελοῦδι σου καὶ σὲ φυλλάω... Μὴ φοβάσαι δὲν μποροῦν νὰ σοῦ κάνουνε κακό... Μὰ τί, δὲ μὲ γνωρίζεις πιά; ὦ! μὴ μὲ κοιτάξεις ἔτσι μ' αὐτὰ τ' ἀκίνητα μάτια, μητέρα, γιατί τώρα ἀρχίζω νὰ σκιάζουμαι... κι' ἀπὸ σένα...

(Ἀκούονται ἄλογα νὰ χρεμετίζουν)

Η ΜΗΤΕΡΑ. (χαμογελώντας καὶ σφίγγοντας ἀπάνω τῆς τὴν κόρη τῆς ἐνῶ μὲ τὸ δεξιὸν χεῖρ δείχνει τὴν πόρτα). Εἶνε τ' ἀμάξι.

Θόρυβος βαρεῖας ἄμαξας ποὺ ἀπότομα σταματάει. Φώσια περνοῦν ἀνάμεσ' ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας. Κανυᾶς. Ἀκούονται κοιμμένες φράσεις ἀνάμυχτα μὲ βραιοὺς κι' ἐρωτήσεις: «Τί εἶνε; Τί εἶνε; Δὲ θένε ν' ἀνοίξουνε. Ἡ πόρτα κλειστή. ὦ! λά, λά! Ποὺ εἶνε;» «Πρέπει νὰ τὴ σπάσουμε».

«Εἶμαστε μούσκεμα... Πτῶμα! Πτῶμα!»

(Ξαναρχίζουν τὴν ἐφοδο τῆς πόρτας μὲ δυνατὰ χτυπήματα).

Η ΜΗΤΕΡΑ. (ποῦχει ἀκούσει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα).

Παναγία μου Παρθένα!

Η ΚΟΡΗ. Μητέρα, εἶμαι γὼ ποὺ σὲ φιλῶ... κοίταξέ με καὶ δός μου τὴν εὐχὴ σου, μητέρα, εἶσαι στὰ μπράτσα μου... στὴν ἀγκαλιά μου μέσα, ὦ! κοίταξέ με, μὰ κοίταξέ με λοιπόν!

(Μεγάλῃ φασαρίᾳ ὄξω. Ἡ πόρτα ἔχει πέσει ἀπὸ τὰ χτυπήματα. Ἡ κόρη στέκεται ἐκεῖ καὶ πολεμᾷ νὰ ἐμποδίσει αὐτοὺς ποὺ μπαίνουνε... Πάλι... Τρομαχτικὸς θόρυβος).

Μεσάνυχτα ἀργοσημαίνουν.

Ὅλες οἱ φωνές, ἀπ' ὄξω, μ' ἀνακούφιση.

Ἄ!...

Στὸν τελευταῖο χτύπο ἀπὸ τοὺς 12, ἡ γρηὰ-γυναῖκα πετάει μιὰ βραχνή φωνή κ' ἡ κόρη, ἀφίνωντας τὴν πόρτα, πέφτει σὰν τρελλὴ ἀπάνω στὸ κρεβάτι, μ' ἀνοιχτά τὰ μπράτσα, ἐνῶ ἡ πόρτα ποὺ τόσην ὥρα σπρώχονταν, πέφτει τελειωτικά μ' ἓνα δυνατό κρότο, σβύνοντας μὲς σ' ἓνα παγωμένον ἀγέρα, τὰ δυὸ κεριά.